

трѣба да се освободимъ отъ тѣхъ, къмъ което още повече го распалвало пѣянието на за-претенитѣ бунтовнишки пѣсни. Не билъ Халачевъ отъ тѣзи, които да се ограничатъ само съ едно пѣяние и разказване на чутитѣ нѣща за хжшветѣ изъ Балкана и пр. Скоро той, почналь да прилага всичко чутото и въ дѣйствие, за което събиралъ другаритѣ си врѣстници и въ похожденията си по лозята и край Дунава, често почналь да влиза въ сериозни сблъсквания съ бабаититѣ турчета. Тѣзи сблъсквания, най-послѣ и станали причина, за да напустне, той, внезапно, родний си градъ.

Еднѣжъ, той се срѣщналъ насамъ съ едно турче, което твърдѣ му съперничало и противъ което той ималъ страшна омраза. Въсползуванъ отъ случая, Халачевъ се хвърлилъ отъ горѣ му и тѣй наченалъ да го мачка, щото никакъ не забѣлѣзалъ, кога рухнала кръвъ, изъ разцѣпената глава на противника му. Оплашенъ за послѣдствията отъ този си подвигъ, Халачевъ, много не му мислилъ, а като сриталъ още нѣколко пѣти прѣмрѣлий си противникъ, взелъ пѣтя прѣзъ замрззналий Дунавъ и отишелъ въ спасителната Ромѣния, въ г. Зимничъ. Тукъ, той се срѣщналъ съ единъ свой сродникъ, комуто расказалъ за случившето се и който, за по-голѣма безопасность, прѣпратилъ го въ Турно-Могурели, като и настаниль да слугува при господарь. Какво правилъ и какъ се примирилъ тукъ,